

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **R. B.,** zast. JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Polská 61/4, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2015, č. j. 17 A 63/2014 – 80,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Nýřany, odboru dopravy, ze dne 21. 11. 2013, č. j. 2/OD-Přest/643/13, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti motorového vozidla pro jízdu mimo obec stanovené v § 18 odst. 3 téhož zákona o více než 30 km/hod., za což mu byla uložena pokuta ve výši 5000 Kč a dále náhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Žalovaný na základě podaného odvolání rozhodnutím ze dne 23. 1. 2014, č. j. DSH/19710/13, rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. V odůvodnění předmětného rozhodnutí žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce v odvolání v obecné rovině zpochybnil skutečnost, že dané vozidlo řídil, je třeba vyslechnout zasahující policisty.

[3] Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 14. 4. 2014, č. j. 2/OD-přest/643/13 – 36, žalobce opětovně uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, neboť jako řidič osobního motorového vozidla VW Caddy, reg. zn. X, dne 1. 8. 2013 v 17:34 hod. na pozemní komunikaci č. I/20 u obce Štipoklasy ve směru na Plzeň překročil nejvyšší dovolenou rychlost vozidla mimo obec, stanovenou § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu na 90 km/h, o 33 km/h, když mu byla radarovým rychloměrem naměřena rychlost 127 km/h a po odečtu toleranční hodnoty se tedy jednalo o rychlost 123 km/h. Za tento přestupek mu byla správním orgánem I. stupně uložena pokuta ve výši 3500 Kč a dále náhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

[4] Žalobce napadl i toto rozhodnutí odvoláním, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 7. 2014, č. j. DSH/6063/14, snížil uloženou pokutu na 3000 Kč a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[5] Žalobce napadl posledně zmíněné rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 30. 11. 2015, č. j. 17 A 63/2014 – 80, zamítl.

[6] Krajský soud v odůvodnění rozsudku nejprve shrnul obsah správního spisu a následně shledal, že v řízení před správním orgánem I. stupně byly dne 3. 4. 2014 splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť žalobce nedoložil důležitý důvod bránící mu v účasti na jednání. Žalobce předložil správnímu orgánu pouze výměnný poukaz od lékaře obsahující informaci o nemoci, z čehož však nijak nevyplývala neschopnost žalobce dostavit se k jednání. Lékařské zprávy přiložené k žalobě soud neprováděl jako důkaz, neboť dodatečně nemohly nic změnit na skutečnosti, že žalobce byl povinen důležitý důvod své omluvy prokázat již správnímu orgánu I. stupně bezprostředně v souvislosti s jednáním, z něhož se omluvil, tedy i předložit k tomu dostatečné důkazy. Za zásadní krajský soud považoval rovněž skutečnost, že sám žalobce v e-mailu ze dne 2. 4. 2014 potvrdil, že se jednání zúčastní. Omluvu žalobce tak dle názoru krajského soudu posoudily správní orgány na základě svého uvážení, které ve svých rozhodnutích logickým a srozumitelným způsobem odůvodnily. Informování žalobce správním orgánem I. stupně, že jednání bude provedeno, protože omluva nebyla shledána dostatečnou, dle krajského soudu odpovídalo principu dobré správy.

[7] Krajský soud dále konstatoval, že nedošlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobce byl v předvolání k jednání na 3. 4. 2014 mimo jiné poučen o tom, že v závěru jednání bude mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Po provedeném jednání správní orgán I. stupně další podklady pro rozhodnutí neopatřoval, spis byl rozšířen pouze o podání žalobce (stížnost obsahující i námitku podjatosti), přičemž rozhodnutí o námitce podjatosti bylo žalobci doručeno do vlastních rukou.

[8] Krajský soud dále neshledal ani tvrzené rozpory mezi výpověďmi zasahujících policistů, neboť zatímco podle policisty U. nebyl hustý provoz, svědek Š. si na hustotu povozu nepamatoval, a oba policisté následně shodně popsali způsob změření žalobcova vozidla (automatický záznam protijedoucího vozidla v místě širokém a přehledném ve

směru na Bezvěrov, s možností okamžitě se otočit a pronásledovat změřené vozidlo), stejně jako vyloučili záměnu vozidla či řidiče, když potvrdili, že měli od změření do zastavení vozidlo stále v dohledu (zejména policista na místě spolujezdce obsluhující radar). Za těchto okolností, kdy nebyly zjištěny žádné konkrétní okolnosti, které by snižovaly věrohodnost výpovědí policistů, dospěl krajský soud k závěru, že nebyl porušen § 3 správního řádu (upravující zásadu materiální pravdy), neboť byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti, a proto ani nebyl důvod pro doplňování dokazování o znalecký posudek či výslechy osob, jmenovaných nadto poprvé v žalobě. Verzi žalobce o možné záměně osoby přestupce i o osobách, které žalobce v žalobě označil za svědky svého jednání v inkriminované době, krajský soud stejně jako správní orgány považoval s ohledem na provedené dokazování za nevěrohodnou, a to zejména z důvodu rozporu s verzí policistů a z důvodu uplatnění této verze s velkým časovým odstupem od spáchání přestupku, před koncem lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek.

[9] Závěrem krajský soud uvedl, že nelze souhlasit ani s tvrzením žalobce, že nebyla v dané věci řádně zkoumána materiální stránka přestupku ve smyslu § 2 zákona o přestupcích. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dle krajského soudu jednoznačně vyplývá, že se žalovaný danou otázkou podrobně zabýval, přičemž dospěl ke správnému závěru, že nízká hustota provozu sama o sobě nemůže způsobit nenaplnění materiální stránky přestupku, tím spíše za situace, kdy překročení povolené rychlosti nebylo marginální, nýbrž výrazné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[10] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž předně obšírně rekapituluje řízení před správními orgány a do této rekapitulace dosti nepřehledným způsobem „vplétá“ či opakuje některé své výhrady vůči postupu správních orgánů, které ovšem stěžovatel neoznačil za důvody kasační stížnosti ani je jako kasační námitky, jež následují až v další části kasační stížnosti ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu, neformuloval. Nejvyšší správní soud se tedy těmito výhradami samostatně nezabýval, a to i z toho důvodu, že, jak již bylo mnohokrát judikováno, jednotlivé přípustné důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 s. ř. s. musí skutečně primárně směřovat vůči kasační stížností napadenému rozhodnutí krajského soudu, které je společně s řízením o žalobě, jež mu předcházelo, na základě těchto kasačních námitek primárním předmětem přezkoumání Nejvyššího správního soudu, a teprve jeho prostřednictvím zdejší soud případně posuzuje též žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející postup správních orgánů ve správním řízení (k tomu srov. též § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[11] V rámci vlastních stížních námitek pak stěžovatel uváděl, že krajský soud nesprávně posoudil vady řízení správního orgánu I. stupně, který jednal bez přítomnosti stěžovatele, aniž pro takový postup byly splněny podmínky. Stěžovatel má za to, že jeho omluva byla učiněna včas a splňuje jak podmínku bezodkladnosti, tak důležitého důvodu, jímž byla nemoc. Stěžovatel svou omluvu z jednání nařízeného na 3. 4. 2014 správnímu orgánu I. stupně zaslal dne 31. 3. 2014 formou výměnného listu vystaveného praktickým lékařem, přičemž předpokládal, že pokud mu pro tutéž nemoc a na základě téhož důkazu bylo již vyhověno a ústní jednání nařízené na 10. 3. 2014 bylo odloženo, bude mu vyhověno i nyní.

Stěžovatel v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 – 66 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), a uvedl, že správní orgán postupoval v rozporu se zásadou presumpce neviny, pokud jím doložený důvod omluvy z ústního jednání považoval za „*zástěrku*“ mající obstrukční charakter. Stěžovatel dále podotkl, že i kdyby správnímu orgánu zaslal spolu s omluvenkou formou výměnného listu rovněž zdravotní dokumentaci ke svému zdravotnímu stavu, správní orgán by pro svou neznalost medicínských termínů a diagnóz stejně nemohl posoudit, jestli mu tento důvod brání, či nebrání v účasti na jednání. Stěžovatel dále doplnil, že ani praktický lékař MUDr. A. neměl k dispozici zdravotní dokumentaci vztahující se k jeho úrazu ze dne 7. 3. 2014, a tudíž za tohoto stavu nemohl dostatečně posoudit skutečnost, jestli je stěžovatel v brzkých ranních hodinách schopen se hromadnou dopravou dostavit k ústnímu jednání. Dle stěžovatele nelze považovat za zásadní skutečnost, že správnímu orgánu dne 2. 4. 2014 sdělil, že se i přes své zdravotní obtíže ústního jednání zúčastní, pokud jeho manželce poskytne zaměstnavatel dovolenou a ta jej bude moci k jednání přivézt, neboť vzhledem k tomu, že manželce pracovní volno nebylo poskytnuto, nemohl se stěžovatel jednání zúčastnit.

[12] Stěžovatel dále namítal, že správní orgány a následně pak krajský soud nesprávně hodnotily provedené důkazy a učinily z nich nesprávná skutková zjištění. Stěžovatel zejména nesouhlasil s konstatováním krajského soudu, že policisté jsou při výkonu své služby nestranní, jelikož jsou hodnoceni podle počtu udělených blokových pokut či vyhotovených oznámení o přestupku. Stěžovatel dále namítal, že nemohl prokázat nevěrohodnost policistů U. a Š., neboť jím navrhované důkazy nebyly provedeny. Stěžovatel popřel, že by se snažil o obstrukční jednání. Na první ústní jednání dne 21. 11. 2013 se stěžovatel řádně dostavil a jediný důvod, proč odmítl vypovídat, bylo arogantní a mocenské chování úředníků JUDr. L. a Mgr. H. Poté správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, které bylo pro svou nezákonnost žalovaným zrušeno, a další ústní jednání bylo nařízeno až na měsíc březen 2014. Dne 7. 3. 2014 měl stěžovatel úraz a následující měsíc se omlouval z ústního jednání z důvodu nepříznivého zdravotního stavu. Skutečnost, že § 20 zákona o přestupcích, ve znění před 1. 10. 2015, stanovil jednoletou prekluzivní lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek, nemůže být brána k tíži stěžovatele a nemohou mu být na základě toho omezována či odpírána jeho práva na obhajobu v podobě uplatňování veškerých procesních návrhů na provedení důkazů pro zjištění objektivně dané skutečnosti ve smyslu § 3 správního řádu, jenom proto, aby správní orgány stihly rozhodnout ve stanovené jednoleté lhůtě.

[13] Stěžovatel rovněž uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu spočívající v tom, že krajský soud v napadeném rozsudku nepřesvědčivě vyložil úvahy, které jej vedly k přijetí rozhodnutí, opomněl se zabývat námitkou stěžovatele ohledně prekluze odpovědnosti za přestupek a nedostatečně zdůvodnil, proč nebyly provedeny stěžovatelem navržené důkazy.

[14] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela setrval na svých závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě ze dne 3. 11. 2014, na

něž v podrobnostech odkázal, a ztotožnil se rovněž s napadeným rozsudkem krajského soudu. Nad tento rámec se žalovaný zejména vyjádřil k návrhu stěžovatele na provedení výslechu svědků, k němuž uvedl, že tento návrh v konkrétní podobě stěžovatel uplatnil teprve v pořadí druhém odvolání. Vzhledem k celkovému průběhu řízení (námitky podjatosti, opakované omluvy) jej ovšem žalovaný považoval za účelový. Stěžovatel mohl dle žalovaného konkrétní důkazní návrh výslechem jmenovitě určených svědků vznést již při prvním ústním jednání, či nejpozději v pořadí prvém odvolání. V něm ostatně ani stěžovatel netvrdil, že by vozidlo neřídil, pouze bez uvedení bližších skutkových tvrzení namítal, že řízení vozidla jeho osobou není dostatečně prokázáno. Výhradu, že neřídil v době spáchání přestupku, pak mohl uplatnit již písemně k oznámení o přestupku. Za této situace má žalovaný za to, že účelovost jeho argumentace a uplatněných důkazních návrhů je zcela zřejmá, přičemž v tomto směru lze odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 4 As 164/2015 – 39, či ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, z nichž mj. vyplývá, že obviněný z přestupku by měl uplatnit svá tvrzení a důkazní návrhy již ve správním řízení v prvním stupni, jinak se vystavuje riziku, že jeho námitky a návrhy budou dle povahy věci vyhodnoceny jako účelové. Stěžovatel dle mínění žalovaného vždy zcela záměrně s uplatněním svých námitek vyčkával až do odvolacího řízení, v důsledku čehož rovněž došlo ke zrušení v pořadí prvého rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[16] Žalovaný nesdílí ani názor stěžovatele, že by mělo dojít k zániku odpovědnosti za přestupek. Ke spáchání přestupku došlo dne 1. 8. 2013, přičemž žalobou napadené rozhodnutí si stěžovatel převzal do vlastních rukou dne 25. 7. 2014, což ani nezpochybňuje. Rozhodnutí o odvolání tedy nabylo právní moci před zánikem odpovědnosti za přestupek. V tomto směru tedy ani krajský soud neměl důvod danou otázku jakkoli řešit. Žalovaný má za to, že se krajský soud dostatečným způsobem vypořádal s jádrem velmi obsáhlé argumentace stěžovatele a vyhověl tak požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130, ze dne 2. 12. 2015, č. j. 6 As 186/2015 – 31, a ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 As 161/2015 – 32).

[17] Z uvedených důvodů tedy žalovaný považuje námitky stěžovatele za nedůvodné a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20] Stěžovatel předně namítal, že správní orgány a následně i krajský soud pochybily tím, že neakceptovaly jeho omluvu z ústního jednání nařízeného na 3. 4. 2014, kterou správnímu orgánu I. stupně zaslal e-mailem dne 31. 3. 2014, jehož přílohou byl výměnný list vystavený jeho praktickým lékařem MUDr. J. A.

[21] Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích „[o] *přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu*“. Ustálená soudní judikatura (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 As 69/2015 – 20) přitom vychází z předpokladu, že má-li jít o náležitou omluvu, musí v ní být dostatečně konkrétním způsobem předestřen důležitý důvod, pro který není účast na ústním jednání možná. Řádné doložení důvodů omluvy je přitom věcí toho, kdo se z jednání omlouvá. Současně je nutné trvat na bezodkladnosti omluvy, tedy, aby byla sdělena ihned poté, co vznikne překážka bránící v účasti na jednání (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 – 23, ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014 – 25, a ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012 – 25).

[22] V této souvislosti lze dále poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2017, č. j. 6 As 151/2016 – 19, podle něhož „*vzhledem ke smyslu zákona se za náležitou omluvu bude považovat taková, jejíž důvody skutečně znemožňují účastnit se nařízeného správního řízení. Těmito důvody může být hospitalizace nebo jiné skutečnosti prokazatelně zamezující pohybu osoby a tedy znemožňující dostavit se na místo nařízeného jednání. Lékařská zpráva, která nezakazuje cestování ani nepředepisuje klid na lůžku, nemůže být považovaná za řádnou omluvu, která opravňuje stěžovatele nedostavit se ke správnímu řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 – 32)*“.

[23] V nyní posuzované věci je namístě podotknout, že se jednalo již o druhou omluvu stěžovatele z jednání ze zdravotních důvodů, přičemž první omluvu správní orgán I. stupně akceptoval a jednání nařízené na 13. 3. 2014 přeložil na 3. 4. 2014. Stěžovatel se následně dne 31. 3. 2013 z jednání znovu omluvil ze zdravotních důvodů, přičemž k této omluvě opětovně přiložil pouze výměnný list – poukaz k odbornému vyšetření vystavený praktickým lékařem MUDr. J. A., na němž bylo bez bližší specifikace uvedeno „*31. 3. 2014 - 4. 4. 13 nemoc*“. Vzhledem k tomu, že z uvedeného dokladu nevyplývalo, že by stěžovatel nebyl schopen účasti na ústním jednání, ověřil správní orgán I. stupně u ošetřujícího lékaře, zda předmětné potvrzení skutečně vystavil a zda by byl stěžovatel schopen účastnit se ústního jednání, přičemž ošetřující lékař správnímu orgánu sdělil, že charakter onemocnění stěžovateli v účasti na jednání nikterak nebrání. Správní orgán I. stupně v návaznosti na uvedená zjištění omluvu stěžovatele neuznal, o čemž stěžovatele rovněž vyrozuměl. Stěžovatel následně reagoval e-mailem ze dne 2. 4. 2014, v němž sdělil, že se k jednání nařízenému na 3. 4. 2014 dostaví, musí jej však odvézt manželka, která si musí vzít v zaměstnání dovolenou. Stěžovatel se daného jednání nicméně nezúčastnil, přičemž svou omluvu z jednání nedoplnil ani dodatečně. Správní orgán I. stupně v dané věci navíc nerozhodoval ihned po uskutečnění ústního jednání dne 3. 4. 2014, nýbrž až dne 14. 4. 2014. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že postupem správního orgánu nedošlo ke zkrácení stěžovatele na jeho právech (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 4 As 61/2012 – 22, a ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015 – 38).

[24] Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že stěžovatel následně v žalobě a nyní v kasační stížnosti rozsáhle argumentuje, proč nebyl schopen se předmětného jednání účastnit, k čemuž rovněž předkládá lékařské zprávy. Stěžovatelem uváděné skutečnosti ovšem nikterak nevyvracejí správnost závěru správních orgánů, že stěžovatel nebyl z jednání řádně omluven, neboť správnímu orgánu nedoložil existenci důležitých důvodů, které mu v účasti na jednání bránily, a to ani dodatečně.

[25] Současně lze podotknout, že postup stěžovatele působí poněkud rozporuplně, pokud na jednu stranu předložil jako omluvu z jednání výměnný list praktického lékaře a na druhou stranu uvedl, že jeho praktický lékař MUDr. A. neměl k dispozici zdravotní dokumentaci vztahující se k jeho úrazu a nemohl tudíž dostatečně posoudit, zda je stěžovatel schopen účastnit se ústního jednání.

[26] Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje se závěrem žalovaného i krajského soudu, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud omluvu stěžovatele neuznal a následně jednal v jeho nepřítomnosti.

[27] Uvedená kasační námitka tedy není důvodná.

[28] Zdejší soud se dále neztotožnil ani s námitkou stěžovatele, dle níž správní orgány a následně pak krajský soud nesprávně hodnotily provedené důkazy a učinily z nich nesprávná skutková zjištění. Stěžovatel zejména namítal, že nemohl prokázat nevěrohodnost policistů U. a Š., neboť jím navrhované důkazy nebyly provedeny.

[29] Nejvyšší správní soud k uvedené námitce předně podotýká, že v přestupkovém řízení správní orgány vycházely zejména z následujících podkladů: (1) oznámení o přestupku sepsané na místě silniční kontroly; (2) fotodokumentace pořízená silničním radarovým rychloměrem AD9C, na které je zřetelné zachyceno vozidlo registrační značky X, tovární značky VW Caddy a zjištěná průjezdová rychlost 127 km/hod. dne 1. 8. 2013 v 17.34 hodin mimo obec na pozemní komunikaci č. I/20 u obce Štipoklasy ve směru na Plzeň; (3) ověřovací list č. 233/12 ze dne 22. 10. 2012 silničního radarového rychloměru, ze kterého vyplývá, že rychloměr byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze; v danou dobu splňoval podmínky a požadavky na míru přesnosti měření, platnost ověření končila dne 21. 10. 2013; (4) úřední záznam o přestupku zpracovaný hlídkou Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru služby dopravní policie, oddělení silničního dohledu, ze dne 1. 8. 2013, ze kterého vyplývá, že vozidlo tovární značky VW Caddy, registrační značky X, bylo kontrolováno hlídkou Policie ČR u obce Štipoklasy, po prokázání totožnosti předložením pasu byl jako řidič vozidla identifikován stěžovatel, který nesouhlasil s vyřešením přestupku na místě v blokovém řízení; (5) výpis z evidenční karty řidiče; (6) protokol o ústním jednání, kde byly zjištěné skutečnosti rekapitulovány, a dále (7) protokoly o výslechu svědků – policistů pprap. P. U. a pprap. M. Š.

[30] Z uvedených důkazů bylo správními orgány zjištěno, že měření bylo prováděno pomocí certifikovaného silničního radarového rychloměru AD9C, výrobní č. 04/0097, jehož funkčnost byla ověřena Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET C.H.M. a.s. (s platností do 21. 10. 2013). Daným zařízením byla dne 1. 8. 2013 v 17.34 hod.

naměřena rychlost jízdy vozidla stěžovatele 127 km/h, přičemž měření prováděl policista, který byl k měření rychlosti tímto přístrojem proškolen. Ke ztotožnění osoby řidiče došlo v rámci silniční kontroly před obcí Štipoklasy, při níž se stěžovatel prokázal svým pasem, přičemž z výpovědi zasahujících policistů vyplynulo, že stěžovatel byl ve vozidle sám. Nadto oba policisté shodně popsali způsob změření stěžovatelova vozidla (automatický záznam protijedoucího vozidla v místě širokém a přehledném při jízdě policistů ve směru na Bezvěrov s možností okamžitě se otočit a pronásledovat změřené vozidlo), stejně jako vyloučili možnou záměnu vozidla či řidiče, když potvrdili, že měli od změření do zastavení vozidlo stále v dohledu (zejména policista na místě spolujezdce obsluhující radar pprap. P. U.).

[31] Správní orgány následně vzaly skutkový stav za prokázaný bez důvodných pochybností, a neshledaly proto ani důvod pro doplňování dokazování o znalecký posudek či výslechy osob stěžovatelem uvedených toliko v obecné rovině v jeho v druhém odvolání, neboť verzi stěžovatele o možné záměně osoby přestupce správní orgány považovaly s ohledem na provedené dokazování za nevěrohodnou, a to zejména z důvodu jejího rozporu s výpovědí obou policistů a z důvodu jejího uplatnění s velkým časovým odstupem od spáchání přestupku, před koncem lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek.

[32] Ačkoliv lze dát za pravdu stěžovateli, že právo na obhajobu (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích) vylučuje uplatnění striktní zásady koncentrace v přestupkovém řízení a správní orgány nemohou v průběhu celého řízení v prvním stupni a ani v odvolacím řízení *a priori* vylučovat důkazní návrhy obviněného, je třeba současně dodat, že „[t]*o pochopitelně ještě neznamená, že by správní orgán musel návrhu vyhovět a takový důkaz provést - důkaz provede jen tehdy, pokud má za to, že by mohl přispět k objasnění věci. Pokud shledá, že navržený důkaz není způsobilý vyjasnit účastníkem rozporované okolnosti projednávaného případu, důkazní návrh neprovede; musí to však řádně zdůvodnit*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 – 60). Správní orgány se musí vždy vypořádat se všemi tvrzeními a důkazními návrhy obviněného z přestupku, přičemž jen relevantní a pro materiální zjištění skutkového stavu podstatné důkazní návrhy je třeba v přestupkovém řízení provést.

[33] Tomuto požadavku správní orgány v nyní posuzované věci plně dostály, kdy především žalovaný podrobně odůvodnil, proč považuje verzi stěžovatele za nevěrohodnou a proč by provedení dalších navrhovaných důkazů nemohlo zvrátit závěry dosavadního dokazování, jež byly mimo listinné důkazy doloženy výslechy zasahujících policistů (k věrohodnosti svědecké výpovědi policisty viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27). Vzhledem k uvedenému tedy již nebylo dle žalovaného třeba provádět důkaz svědeckou výpovědí údajných spolujezdkyň stěžovatele či posádky údajného doprovodného vozidla. O věrohodnosti takového důkazního prostředku lze totiž pochybovat už proto, že stěžovatel přišel s tvrzením, že ve vozidle byly přítomny též další osoby a že je v místě měření doprovázelo rovněž jiné vozidlo, 9 měsíců po spáchání přestupku ve svém v pořadí druhém odvolání, a to pouze v obecné rovině bez přímého uvedení navrhovaných svědků (stěžovatel v odvolání pouze označil jako řidiče doprovodného vozidla J. K.), jejichž jména stěžovatel konkretizoval až ve své žalobě. K tomu lze poukázat například na již zmiňovaný rozsudek zdejšího soudu ze

dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, podle kterého „[j]*e obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová*“.

[34] Obdobná situace nastala i v nyní posuzovaném případě. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s tím, že správní orgány pomocí provedených důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se stěžovatel dopustil vytýkaného přestupku. Zdejší soud se tedy ztotožňuje rovněž s krajským soudem, že provádění dalšího dokazování výslechem navrhovaných svědků či znaleckými posudky se v posuzované věci jevilo být nadbytečným.

[35] Ani tuto kasační námitku tedy nelze považovat za důvodnou.

[36] Pokud jde o stěžovatelem obecně formulovanou námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, ani tu neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou, neboť jak plyne i ze samotných kasačních námitek stěžovatele, z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, k jakým závěrům krajský soud dospěl a jaké důvody ho k jeho vydání vedly. Napadený rozsudek tedy nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 4 Azs 99/2015 – 26).

[37] Současně lze poukázat na to, že stěžovatel ve své žalobě v převážné míře setrval na svých odvolacích důvodech, s nimiž se již žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal a s jehož závěry se krajský soud následně ztotožnil. Za této situace tedy nebylo třeba, aby krajský soud zdlouhavě týmiž nebo jinými slovy opakoval argumentaci žalovaného, již považoval za správnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS).

[38] Nejvyšší správní soud má tedy za to, že se krajský soud zcela dostatečným a srozumitelným způsobem vypořádal s žalobními námitkami stěžovatele. Stejně tak dostatečným způsobem krajský soud odůvodnil, proč neprovedl stěžovatelem navržené důkazy, když uvedl, že stěžovatelem předkládané lékařské zprávy nemohou dodatečně nic změnit na skutečnosti, že stěžovatel byl povinen důležitý důvod své omluvy prokázat již správnímu orgánu I. stupně bezprostředně v souvislosti s jednáním, z něhož se omluvil, tedy i předložit k tomu dostatečné důkazy.

[39] Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s námitkou prekluze odpovědnosti za přestupek, souhlasí Nejvyšší správní soud s žalovaným, že tato otázka nebyla v průběhu řízení zpochybňována, a nebylo tedy důvodu, proč by se měl krajský soud touto otázkou za situace, kdy bylo zcela zřejmé, že k prekluzi nedošlo, ve svém rozsudku výslovně zabývat. Stěžovatel ve své žalobě toliko uvedl, že mu bylo konečné rozhodnutí doručeno na jinou poštu, než je jeho doručovací pošta, kde si je převzal 6 dnů před koncem prekluzivní lhůty. Tímto tvrzením stěžovatel dokládal, že nepostupoval obstrukčně, neboť kdyby se o rozhodnutí sám nezajímal, došlo by k prekluzi odpovědnosti za přestupek. Z obsahu žaloby tedy dle Nejvyššího správního soudu nelze

dovodit, že by stěžovatel uplatnil námitku prekluze, a krajský soud tedy nepochybil, pokud se k této otázce výslovně nevyjádřil.

[40] Ani tato námitka tedy nebyla shledána důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[41] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[42] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :
Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. února 2018

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu